

BÉKEHÍRNÖK

ÁRA: 35 FORINT

„Béküljétek meg az Istennel!”

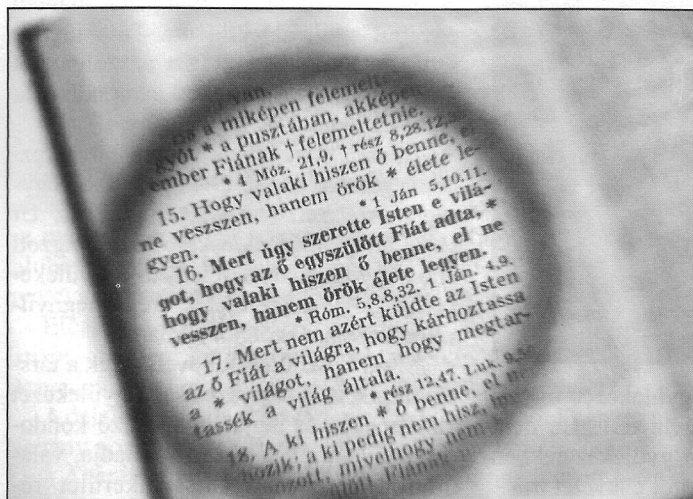
1997. SZEPTEMBER 14.

A BAPTISTÁK HETILAPJA

XCI. ÉVF. 37. SZÁM

Hálaadás igehirdetés után

Szívet dobogtató, Urunk, a te Igéd, amikor azt életre kelted Lelked által a gyülekezetben. Könyvedben a gondolatokká visszaformálódott betűk, mint a kúrhangra felriadt vitézek, csatarendbe állva behatolnak elménk kapuján, amelyet az okoskodások és előítéletek sisakos katonái vigyáznak, épp az Eszme ellen. Lelkünk várát mily buzgón és éberén oltalmazták a szent Ismeret „rontásai” ellen, nehogy az rabul ejtsen, tévelygésbe döntsön; nehogy vágyaink és sziklakemény akarataink ellenére is prédaként hurcoljon el magával!

Fotó: Magyar Sándor

Most is láttuk – az elfolyt szent percekben –, hogy érzékeny Énünk katonái ádáz ütközetet vívtak a föléledt Ige ellen. És mi a bereteszelt kapu belső oldaláról hetvenkedve néztük a viadalt, és önerőnkben bízva előre kiáltoztuk: Győztünk! – Tapasztalataink is arra bátorítottak, hogy ne csüggedjünk, hisz máskor is nyertünk már csatát az Ige ellen! – Őreink azonban a kétélű Kard előtt még a kapuban rendre elestek. A keményfa retesz is „magától”, kéz érintése nélkül lehullott. Az édes Ige pedig eláradt a szabaddá vált elménkben. Ám megítélte szívünk tisztátalan gondolatait és leleplezte gonosz szándékait (Zsid 4:12)!

Pironkodva valljuk meg, Urunk, hogy karunk duzzadó izmaiban bíztunk, és a veszendő kincsek gyűjtögetésében magunkat nem kímélve és az eszközökben sem válogatva halmoztuk egyre-másra megtartásunk vélt zálogát. Gazdagságunk mámorító tudatában büszkeségünk felhőkig magasodott. Nincsen szükségünk semmire sem! – mondtuk fönnhéjazva, boldogan. Pedig – és ezt beismerjük – szájalmasan szegények vagyunk. Avuló rongyokkal fedett testünk mezítelenségét nem tudtuk elrejtetni átható tekinteted elől (Jelenések 3:17-18)!

Urunk, szent Igéd kiábrándított önmagunkból. Legyőzött, de el nem tiport! Szent erőddel, az Evangéliummal roskasztó terheink alatt meggörbedt derekunkat fölegyenesítetted. Megvakított szemeinket is megnyitottad. Köszönjük, hogy látunk. Látjuk magunkat és látjuk felebarátainkat is, akikről eddig nem volt tudomásunk. De látunk Téged is! Bocsásd meg, hogy

Téged sem akartunk észre venni! Köszönjük fülünk megnyitását is. Már ismerjük hangod édes zenéjét. Ám a kiáltásokra is kinyílt a fülünk. A zokogó hangokat és a titkon feltörő sóhajtasokat is érzékeljük már. Kérünk, adj fáradhatatlan lábakat és tenni kész kezeket is, hogy tagjaink teljes összhangban és Veled együttműködve teljesíthessük küldetésünket, és bizalommal tekinthessünk az ítélet napja felé!

Urunk, tedd maradandóvá a te Igédet, a szívünkbe rejtett drága magot. Óvd, hogy a lesben álló Gonosz – mielőtt kikelne – el ne orozza; ne engedd, hogy zsenge hajtásait a buján terpeszkedő paraziták megfojtsák; kiszáradás ellen pedig hullass rá hajnali harmatot, hogy kellő időben hozott gyümölcssei díszítsék kertedet! Ámen!

Nagy Ferenc

Nyissátok ki a templomajtót!

Hajnalt kukorít a kakas.
Hideg köd ül köröskörül,
Lopódzni kezd a virradat,
Belül a szív is melegül.
Templom mellett visz az utam,
Sötétben állnak itt a fák,
Fény imbolyog a homályban,
Nyitják a templom ajtaját.

Kinyitották a templomajtót,
A templom barna ajtaját.
Hogy felszálljon a magasságba
Sok, igaz, szívbeli fohász.
Ahogy elnéztem, ott, a kőben,
Reám szállott egy szent varázs,
S kinyitottam a templomajtót:
A szívem templomajtaját.

Kinyitottam a templomajtót,
A szívem templomajtaját,
Hogy szálljanak az imádságok,
Magasztalják az Ég Urát.
Hogy az Úr betérjen abba
Mint reggeli áldást adó,
El ne távozzon abból többé,
Maradjon ott örök lakó.

Kárász Izabella

A tartalomból:

„Kérjétek... azt, hogy prófátáljatok”
Heti szemle
Tahiban a csoda megisméltődött
Hírek, tudósítások

Tahiban a csoda megismétlődött

Ki gondolta volna, hogy az idén is közel annyian lesznek augusztus 20-án Tahiban, mint tavaly a 150 éves jubileum alkalmából? Ez igazán nagyszerű, újra van Tahinak vonzereje!

Aki korán reggel érkezett a Táborba, az láthatta, hogy *Bartos Zoltán* lelkipásztor (mb. gondnok) személyében jó gazdája van üdülőnknek.

Már a kora reggeli órákban mindenfelé autókba pakoltak ki a testvérek, hogy előkészüljenek az „Országos Agapéra”. Voltak sokan, akik nemcsak hideg ételt hoztak, hanem a helyszínen készítették el a bográcsgulyást, a halászlét vagy éppen a birkapörköltet, jutott bőven mindenkinek az ételből. - Nem volt hiábavaló a Békehírnökben, a Rádióban közre adott felhívás.

Természetesen a nap legfőbb értéke nem ez volt.

Kilenc órakor *Csontos Sándor* testvér vezetésével felcsendült a szép fúvószena. A nap során még többször hallhattuk a zenekar játékát. Fél tízkor *Mészáros Kornél* főtitkár testvér lépett a mikrofonhoz, hogy hálaadó imádságra buzdítson bennünket, majd kis csoportokat alkotva mondtuk el egymásnak és mennyei Atyánknak örömeinket és kéréseinket.

Tíz órakor, amikor *Pátkai Béla* missziói titkár (aki az egész napos programot vezette) köszöntötte a lelkes gyülekezetet és a

Zászlófelvonás ünnepélyes pillanatai

vendégeket, már közel 2500 fő népesítette be a Tábor. Nagy öröm volt látni a hálaadó oltárt, melyen nemcsak a két szép búzakéve és e célra sült hatalmas kenyér, sok gyümölcs kapott helyet, hanem Isten Szent Igéje, a Biblia és az úrvacsorai jegyek is.

Az ünnepi igehirdetés szolgálatát *dr. Almási Mihály* egyházelnök végezte. Előtte és utána az alkalmi összevont énekkar szolgált mindannyiunk örömére *Kovács Pál és Horváth László* karvezetők irányításával.

Különös hatása volt az úrvacsorai közösségnek, melynek lebonyolításában tíz diakónus segédkezett *Marosi Nagy Lajos* (Országos Diakónus Bizottság elnöke) testvér vezetésével.

A testvéri közösség sok-sok áldását, a délutáni bizonyágtételek alkalmának gazdagságát elmondani, leírni lehetetlen. Igazán csak átélni, megtapasztalni lehet és érdemes.

Kedves Testvérem! Ha most nem tudál eljönni, jövőre feltétlen jöjj el! Mert elhatároztuk, hogy ha Isten életet bennünket, 1998. augusztus 20-án újra együtt leszünk Tahiban. Egészen biztos, hogy ismét sok meglepetés, különleges program fogja várni azokat, akik ott lesznek! Ugye TE is ott leszel jövőre TAHIBAN?

Pátkai Béla
missziói titkár

Ne keseregjete!

Nehémiás 2:1-10, 8:9/b.

(Augusztus 20-i ünnepi igehirdetés, Tah, 1997.)

Egy évvel ezelőtt ugyanitt, Tah táborban ünnepeltük a honfoglalás 1100. évfordulóját. Emlékoszlopot állítottunk történelmünk nagyjainak, és a 150 éves újkori magyar baptista misszió kiemelkedő munkatársainak – Isten dicsőségére. Ma a hálaadás jegyében jöttünk össze. Szeretnénk hálát adni népünkért, nemzetünkért és hazánkért. Szeretnénk hálát adni az elmúlt esztendő áldásaiért, az új kenyérért, a régi, de mindig új égi kenyérért, a Bibliáért és a testté lett Igéért, a mi Megváltó Urunk Jézus Krisztusért.

Szeretnénk hálát adni azokért, akik az elmúlt esztendőben elfogadták a kegyelmet és hitükről vallást téve bementek.

Szeretnénk hálát adni azokért, akik hirdették az evangéliumot; a hűséges magvetőkért, azokért, akik nem kímélve magukat dolgoztak.

Szeretnénk hálát adni a névtelen teherhordókért éppúgy,

(folytatás a 297. oldalon)

Isten Igéjét olvassa fel *dr. Almási Mihály* szövetségi elnök testvér

A Központi Fúvószenekar sok szép éneket játszott mindannyiunk örömére

(folytatás a 296. oldalról)

mint azokért, akik országos közösségünkben, a missziókerületekben és a gyülekezetekben az élen álltak, vállalva a vezetés nem könnyű szolgálatát.

Szeretnénk hálát adni a gyermekekért, ifjakért és idősekért, a lelkipásztorokért, a presbiterekért, a diakónusokért, az énekesekért és a zenészekért, a sokszor háttérben munkálkodó nőtestvérekért és férfiakért, a gyülekezetek tagjaiért és a barátokéért.

A ragyogó nyári időben sokan eljöttek, hogy felüdüljenek a közösség által.

Szeretnénk hálát adni régi és új imaházainkért, azokért, amelyek épülnek és azokért, amelyeket még csak tervezünk.

Szeretnénk hálát adni a teológiai hallgatókért és tanárokért. Teológiai Akadémiánkért – annak épületéért, melynek felújítása befejezéséhez közeledik –, az újraeledő munkáért Balatonföldváron és itt, szeretett táborunkban, Tahiban.

Szeretnénk hálát adni a sátor-misszióért, határainkon túl élő magyar testvéreinkért, szeretetintézményeinkért, alapítványainkért, azokért az evangéliumi könyvekért, újságokért, amelyek megjelenhettek, a gyermek- és ifjúsági táborokért, a rádió és TV műsorokért, amelyek az evangélium továbbítására készültek, a különféle külföldi missziótársaságokért, amelyek hazánkban működnek.

Szeretnénk hálát adni azért, hogy mindeddig megsegített minket az Úr. Örvendező és hálaadó szívvel vagyunk együtt. Ez azonban nem jelenti azt, hogy nem ismerjük a bajokat, hogy nem látjuk a réseket, hogy nem tudjuk, ki az ellenség.

Isten megengedte, hogy a választott nép fogságba kerüljön; és amíg le nem telt a kiszabott 70 év, Jeruzsálem és a templom

romokban állt. A 70 évet Jeruzsálem pusztulásától a fogság utáni új templom felszenteléséig szokták számítani. 70 év templom nélkül!

A fogság 50. évében tért haza az első csoport Zerubbábel vezetésével. A templomépítés azonban nehézkesen haladt, és hamarosan leállt. Miért? A választ Esdrás 4:4-ben találjuk: „*az ország népe elcsüggesztette Júda népét, és elrettentette őket az építéstől.*” A romló gazdasági helyzet és az ellenséges hangulat elég volt arra, hogy nagyjából 20 évig ne történjen semmi.

A mi népünk is maga mögött tud egy közel fél évszázados diktatúrát. Hajlamosak vagyunk a kesergésre, a csüggedésre és arra, hogy elvesztessük az éveket. A júdaiak is enerváltak, sorsukba beletörődve várták a csodát. Két lánglelkű prófétára volt szükségük, Aggeusra és Zakariásra ahhoz, hogy fölébredjenek.

Aztán elkezdtek dolgozni (Esdr 5:1-2) félelem nélkül, és elkészült a templom. Nagyon remélem, hogy nekünk, magyar baptistáknak nem kell 20 év ahhoz, hogy csodavárás helyett dolgozni kezdjünk!...

A Biblia kronológiája szerint a templomszentelés után 70 év telt el Nehémiás hazatéréséig. Artahsasztá király 20. évében a Judából érkező rossz hír szomorította el a király pohárnokát. Hanáni hozta a hírt: „*Jeruzsálem várfala csupa rés, és kapui tűzben égtek meg.*”

Nehémiás napokon át gyászban ült, sírt és böjtölve imádkozott. Tenni akart valamit népéért. Először nem terveket, stratégiát csinált, hanem bűnbánatot tartott a maga és népe nevében, és Isten vezetését kérte.

Az úrvacsora emlékjegyeiben is részesültünk – diakónusok közreműködésével

Ez az Isten szerinti szomorúság, bűnbánat indította el azt a fantasztikus ébredést, aminek első szakasza egy nagyszabású építési program volt, diplomáciailag és katonailag, remekül átgondolva. Nehémiás merte vállalni szomorúságát a király előtt, és merte megmondani annak okát is. „*Mit kívánsz?*” - kérdezte Artahsasztá. Nehémiás csendes fohász után így szólt: „*küldj el engem Júdába!*” „*Imhol vagyok én, küldj el engemet!*” És Isten elküldi.

Az Úr ma itt téged kérdez. Nem bánt téged, hogy Jeruzsálem várfalai romokban állnak, hogy kapuit tűz égte meg? Nem bánt az a szellemi romlás, amely lefészegette a lelki ház építését? Mindnyájunknak szól a kérdés: „*Kit küldjek el?*” Nem szentimentális vagy álkegyes választ vár Isten, hanem jelentkeztet: „*Itt vagyok, küldj engem!*”

Nehémiás indult. Vele volt az Úr, de vele voltak a király katonái, szolgálói és levelei is.

Sokan nem fognak annak örülni, ha most azt mondod: „*Itt vagyok, küldj engem!*” A tettekész, Istentől vezérelt tehetséges, bölcs és erős vezető mindig szembetalálkozik Szanballat,

(folytatás a 298. oldalon)

„Áldott legyen a frigy, mely minket összeköt” – énekeltük az úrvacsora végén.

Ne keseregjete!

(folytatás a 297. oldalról)

Tóbijjá és Gesem-lelkületű, önző és a maga hasznát kereső vezetőkkel. Ők ugyanis „*nagyon rosszaláltak, hogy jött egy olyan ember, aki Izráel fiainak a javát keresi*” (2:10). Nehémiás azonban ezzel nem törődik. Módszeresen föltérképezi a töréseket, réseket, munkatársakat választ és elkezd a munkát. A bajkeverő főembereknek pedig azt mondja: „*Maga a menny Istene ad nekünk sikert... nektek azonban semmi részetek és jogotok sincs, emléketek sem marad Jeruzsálemben.*” (2:20)

Aki jól szervezett, lelki ébredést előkészítő kemény munkáról akar olvasni, az nyissa ki a Bibliát a Nehémiás könyve 3-7. részénél!

Kik dolgoznak? Nehémiás és emberei, a főpap és szolgatársai, a városiak, a falusiak, az ötvösök, a kenőcskészítők, a kereskedők, férfiak és nők, Jeruzsálem kerületeinek vezető politikusai, az énekesek és zenészek, a vidéki és a jeruzsálemi papság.

Nem rémíti el őket a gúnyolódás, kivédik a cselszövést, megszervezik – ha kell – a fegyveres védelmet, nem hagyják el az erődöt, hiába próbálják őket törbe csalni.

Az Úr által szervezett építés összekovácsolja a népet. Mivel kevesen vannak, mindenkinek feltétlenül figyelnie kell a kürt hívó szavára, hogy eredményesen védekezhessenek. (4:13-15)

A lelki ébredés előkészítésében igen fontos szerepe van az áldozatvállalásnak – anyagi téren is. Ebben is példa Nehémiás (5. rész).

Amikor elkészül a várfal, meg kell szervezni a normális rendet. 52 nap megfeszített munka után meg kell őrizni a falakat, a kapukat. Nehémiás öröket rendel, várkapitányt és parancsnokot nevez ki.

Ezek után kezdődik – mai szóval: az evangélizáció – a Vízikapu előtti téren. Hajnaltól délig olvassák a törvényt, majd csoportokban magyarázzák, hogy mindenki értse. Az egész nép a földre borul az Úr előtt.

A bűnbánó és síró, de törvénytisztelő, egységbe kovácsolódott, keményen dolgozó nép felé hangzik az ige:

„*Az Úrnak, a ti Isteneteknek szent napja ez. Ne gyászoljatok és ne sírjatok!*”

Elősorolhatnánk bajainkat, gondjainkat, az Úr azonban munkásokat keres. „*Kit küldjek el?*” Merjünk válaszolni ma:

„*Itt vagyok én, küldj engem!*”

Dr. Almási Mihály
szövetségi elnök

(A fotókat Gere Zoltán készítette.)

Sátoros evangélizáció Kecskeméten

Kecskeméten július 29-től augusztus 6-ig az Örömhír Evangélizációs Sátorban szolt az ige Jézus Krisztus áldozatáról, melyet minden emberért vállalt.

Csodálatos azt a változást látni, amely a gyülekezetben az utóbbi időben végbement: Fölsimult, hogy nem elég úszni tudni, és közben elnézni, hogy a másik ember vízbe fül. Menteni kell a lelki értelemben fuldoló társainkat. Egy akarattal fogtak össze a kecskeméti testvérek, hogy kihajózzanak a nyílt vizekre, az imaház falain kívülre, és tiszta lelkiismerettel hirdessék Isten üzenetét a város lakóinak.

Igen változatos programot állítottunk össze. Minden nap volt gyermekprogram, este filmvetítés (keresztyén vonatkozású témában), könyv- és kazetta árusítás, énekes, zenés felőra, ige-hirdetés és fórumbeszélgetés, valamint többször ruhaakció.

A sátor jó lehetőség volt arra, hogy sok olyan ember is hallhassa az evangéliumot, akikhez a gyülekezet eddig még nem jutott el, de nagyon valószínű, hogy még egyáltalán nem is hallott tiszta igei tanítást. Igen hatásos eszköznek bizonyultak a fórumbeszélgetések az alábbi témákban: természetgyógyászat; élet az élet után; jóga és agykontroll; küldetésünk a földön; váltságban a házasság; a család, gyermeknevelés; evolúció vagy teremtés; az utolsó téma: mit hoz a XXI. század? Olyanok is megszólaltak, akik még nem születtek újjá, illetve nem döntöttek Jézus mellett egyértelműen. Sokszor igen élénk, családi alkalmak voltak ezek. A téma felelősei (a fórum vezetői) a gyülekezet tagjaiból, lelkipásztorából (Kovács Géza), és külső szakértőkből állt, akik természetesen mindannyian hívő emberek.

Az igei szolgálatokon érezhetően Isten áldása volt. A döntésre hívások alkalmával többen jelentkeztek, felálltak, jelezve azt, hogy megérintette szívüket a Szentlélek.

Mi tehát a mérleg? Ezt egyedül jó Atyánk tudja. Ugyanakkor öröm van szívünkben a látható eredményért: néhány törekvőért, és a lélekmentés fontosságának felismeréséért, a példás összefogásért. De hiszem, hogy ennél több is történt. Felmelegedtek a régi hívő szívek (az enyém is), és azokban is munkálkodik az Úr, akik az első felőra után kifordultak a Sátor kapuján, és azóta sem láttuk őket. Istennek semmi sem lehetetlen. A mi feladatunk az, hogy hirdessük a jó hírt: Jézus Krisztus él és szeret téged!

Somogyi Harold

Keresztyén Internet

A keresztyéneknek nemcsak hogy részt kell venniük az Internet nyújtotta lehetőségek kiaknázásában, hanem alakítaniuk és fejleszteniük is kell azt, hangzott el az első Nemzetközi Keresztyén Internet Konferencián, melyet július 10-12 között tartottak az angliai Lancasterben.

A résztvevő, többnyire protestáns és evangéliumi csoportok egy nyilatkozatot fogalmaztak meg „Lancasteri Kihívás” címmel. A nyilatkozat felszólít „minden magánszemélyt, kormányt szervezetet és hitközösséget, hogy az elektronikus információs és kommunikációs technológiák felhasználásával erősítsék meg a kultúrák és vallási csoportok közötti kapcsolatokat és munkálkodjanak a világbéke, az igazság és az emberi fejlődés előmozdításán.” 1990-ben már mintegy 3,4 millióan bekapcsolódtak az Internet hálózatba, jelenleg 71 millióan használják, és az előrejelzések szerint az ezredfordulóra a Föld népességének egyhatoda használja majd. (EBPS)

Libanon baptista cédrusai

A Bibliában a cédrusok az erőt, a pompát és a dicsőséget jelképezik. A libanoni baptisták ilyen cédrusok. Erejük és dicsőségük nem taglétszámunkban van – körülbelül ezer bemenített hívő lélek van a háromezer fős közösségben – hanem a megfeszített és feltámadt Krisztusba vetett hitükben.

Nagyon komoly evangélizáló szolgálatot, tanítványképzést és a szegények felé végzett missziót folytatnak. A gyülekezetek klinikákat, óvodákat és Biblia-iskolákat tartanak fent. Jelentős gyermekmissziót végeznek, és törődnek a Libanonban dolgozó vendégmunkásokkal is. 19 gyülekezet és 9 missziós állomás van.

Denton Lotz, a BVSz főtájtára, aki ez év elején meglátogatta a libanoni baptistákat, elmondta: ez a szám valószínű növekedést jelez, mivel számos gyülekezet, tagságának több mint felét elveszítette a polgárháború idején az emigrációval.

Minden gyülekezet melyben látogatást tettünk, zsúfolásig telve volt – mondta Lotz. Csakúgy a vasárnapi istentiszteletek, mint a csütörtöki bibliaórák alatt.

Hatalmas öröm volt találkozni az istentiszteleteken azzal a 40 testvérrel, akik Egyiptomból és Marokkóból jöttek és Beirut újjáépítésében vesznek részt, valamint azokkal a menekültekkel, akik Szudánból vándoroltak Libanonba – tette hozzá Lotz.

A keresztyén nem csupán szimbólum a libanoni szenvedők számára, hanem naponként kel életre Krisztusról bizonyosságot tévő életükben.

(Baptist World)